

[Preben Møller Hansen]

Derfor går vi ind for den 12-årige polytekniske enhedsskole, hvilket indebærer, at man ved lov sikrer, at enhver ung i dette land får en lov-sikret ret til en uddannelse, og der er ikke nogen, der skal komme og sige, at det er utopi. Det er noget, der er realistisk. Det er kun et spørgsmål om at lave et lovforslag, så er den potte faktisk ude. Men samtidig vil vi også have integreret uddannelsen, således at efg-uddannelsen og uddannelsen ad den boglige vej bliver en del af uddannelsessystemet, og vi vil give vore unge en uddannelsesløn, der svarer til den løn, man normalt vil få som lærling. Så er de næmlig lærlinge for samfundet, og så er de med til at sikre, at Danmark udvikler sig positivt og fornuftigt.

En anden ting, som man også blot nævner, er arbejdsløsheden. Den tager man, som om det er statistik, og det er det måske også, men statistik er nu noget mærkelig noget. Den svarer faktisk til en ung pige i bikini: man kan se meget af hende, men man kan sgu ikke se det vigtigste, og det er faktisk ikke så smart. Det, det drejer sig om, som jeg ser det, er, at vi helt klart skal lægge an til at afvikle den arbejdsløshed, vi har.

Arbejdsløsheden er og forbliver et politisk problem, det er ikke noget, der er naturnødvendigt. Det er os ansvarsfulde politikere, der bærer ansvaret for, at arbejdsløsheden afskaffes. Den afskaffes ikke, sådan som man forsøger at bilde os ind, ved, at vi skal knokle mere til en lavere løn. Det er jo det rene gak at fyre sådan noget af. Det er faktisk det modsatte, der skaber den fulde beskæftigelse. Men lad det nu være.

Så er spørgsmålet, hvordan vi bærer os ad med at afvikle arbejdsløsheden. Ja, vi kunne jo nedsætte folkepensionsalderen til f.eks. 60 år. Derved frigør vi den arbejdskraft mellem 60 og 67 år, der i dag optager arbejdspladser. Når vi gennemfører den 12-årige polytekniske enhedsskole, fjerner vi de ca. 60.000 unge arbejdsløse, som vi har for nærværende. Og hvis vi gennemfører 12 års barselorlov, er det klart, at en lang række mennesker, der føder børn, vil være fritaget for at være på arbejdspladserne. Vi kunne jo også indføre et sabbatår, således at man får fri et år, og man kan forlænge ferien til f.eks. 8 eller 10 uger. Der findes masser af politiske mekanismer, der kan medvirke til at afvikle arbejdsløsheden og fordele arbejdsmængden i vort land, således at vi alle er med til at

sikre det nationalprodukt, der er grundlaget for os alle sammen.

En anden ting, som vi mener også kan sætte gang i produktionen, er spørgsmålet om boligen. Vi har her i landet nogle fornuftige unge mennesker, som går under benævnelserne BZ'ere. De besætter de tomme ejendomme i protest mod, at vi ikke lever op til de forventninger, de har: at vi sikrer dem en egnet bolig. Vi kan naturligvis sikre en sådan, og hvis Socialdemokratiet går længere tilbage, kan de jo blot hive deres eget forslag fra 1945 frem og gøre det til grundlag for en politisk beslutning her i Folketinget. Vi kan endda gå videre, idet rentepolitikken har antaget andre former, end den havde på daværende tidspunkt. Vi foreslår, at man sætter et vældigt boligbyggeri i gang til en fast rente på 6 pct. finansieret ved statslån. Herved kan vi få hele anlægssektoren op at stå, og vi vil naturligvis sikre, at man på den måde også medvirker ikke alene til at skabe de boliger, de unge og familierne ønsker, men også til, at den del af produktionen her i samfundet kommer til at blomstre frem for at gå til grunde.

En anden ting, jeg skal nævne, er spørgsmålet om den ligegyldighed, der udvises over for dem, der reelt er de bærende i dette samfund. Vi har her i landet nogle fiskere, og de sætter livet ind som indsats for at sikre, at vi kan få mad på bordet gennem de fødevarer mængder, der findes ude i havene. Samtidig er de medvirkende årsag til, at der tjenes nogle penge ved eksport af disse varer. Det er, som om man er fuldkommen ligeglad med disse mennesker. Vi kan læse i Statstidende, at deres kuttere og ejendomme ender på tvangsauktion, og at familierne knuses i systemet.

Vi har også en anden gruppe, og det er vores landmænd, dem, der gennem århundreder har kultiveret den danske jord. Også her er det, som om man er fuldkommen ligeglad med, at 40.000 familier i øjeblikket kan se i øjnene, at deres landbrug ender på tvangsauktion.

Vi har også vore gartnerier. Kør ud ad landevejen, og I vil se hundredvis af gartnerier, hvor der tidligere var plads for tusindvis af unge mennesker; de er nu faldet sammen, og alt glasset er smadret. Det er tegn på, at de folk, der har siddet i dette Folketing, overhovedet ikke har levet op til de forventninger, vi som borgere i dette land må have til de folkevalgte.